

ספר שמואל ב'

פרק א'

דוד חוזר לצקלג, ביום השלישי מגיע איש מהמחנה שאול, בגדיו קרועים ואדמה על ראשו, הוא מספר שהרבה מבני ישראל מתו וגם שאול ויהונתן מתו, הוא מפרט ואמר שראה את שאול על החנית כשאחזו שבץ והסכים לבקשת שאול והרגו כי ידע שלא ישאר בחיים, והביא אתו לדוד את הנזר והאצעדה של שאול.

דוד מצוה על אחד מנעריו להרוג את האיש ששלח ידו במשיח ה', ואומר לו דמך בראשך. דוד ואנשיו קורעים את בגדיהם ועושים הספד בכי וצום.

דוד אומר קינה על שאול ויהונתן: הוא אומר לשבט יהודה שעליהם ללמוד להשתמש בקשת, כי עליהם כתוב בספר בראשית 'ידך בעורף אויביך'. הגבורים נפלו על אדמת ארץ הצבי, הוא מבקש שלא יספרו בגת ובאשקלון כדי שבנותיהם לא ישמחו. הוא אומר שעל הרי הגלבוע לא ירד טל ומטר ולא יהיה בהם שדה שמביאים ממנו תרומה כי שם מתו שאול ויהונתן. המגן של שאול היתה כאילו לא נמשחה בשמן.

שאול ויהונתן הם אלה שבקשת והחרב שלהם הרגה הרבה גיבורים מפלשתים, והם האוהבים והנעימים שבחייהם ובמותם לא נפרדו, הם היו קלים כנשר וגבורים כאריה. הוא אומר לבנות ישראל שיבכו על שאול שהיה מחלק להם מהשלל בגדי שני ותכשיטי זהב.

הוא שואל בצער: איך קרה שנפלו הגבורים במלחמה? איך קרה שנפל יהונתן? עצוב לי עליך שנהרגת כי אהבתי אותך יותר ממה שאהבתי כל אחד אחר.